

Potvrdil-li pak žal. úřad instančně nař. rozhodnutím toto županovo rozhodnutí, jest jeho výrok v souhlasu se zák.

Byla proto stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 3486.

Státní zaměstnanci (Slovensko): Pensista, který o povolení k cestě do ciziny sice zažádal, ale odcestoval dříve než dostal žádané povolení, ztrácí (po dobu pobytu v cizině) nárok na zaopatřovací požitky, třebaš mu ono povolení později bylo dodáno.

(Nález ze dne 12. dubna 1924 č. 5880).

V ě c: Vilém St. v Bratislavě proti ministerstvu financí o výplatu odpočivných požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výměrem gen. fin. řed. v Bratislavě ze 6. března 1923 byl st-li jakožto pensionovanému sedriálnímu soudci na jeho žádost vzhledem k ustanovení § 18 vl. nař. z 8. srpna 1922 č. 247 Sb. povolen pobyť v Maďarsku na dobu 30 dnů počínajíc 10. březnem. Výměr ten však st-li nemohl býti doručen a byl poštou vrácen s poznámkou, že adresát odcestoval do Kapuváru, komitát Šoproň. Na to poukazem gř z 15. března 1923 byly st-li zastaveny zaopatřovací (recte odpočivné) požitky, ježto před obdržením povolení odcestoval do Maďarska.

Podáním de pres. 9. dubna 1923 žádal st-l, vrátiv se z Maďarska, o opětný poukaz pensijných požitků a odůvodňoval žádost svoji tím, že v důležitém zájmu majetkovém musil místo 13. března 1923, jak původně zamýšlel, odcestovati do Maďarska již 7. března 1923, nemoha vyčkati, až mu povolení k cestě bude dáno.

Nař. rozhodnutím prominul žal. úřad st-li následky nedovoleného pobytu v Maďarsku s účinností od 1. června 1923.

Ve stížnosti k nss podané namítá st-l nezákonnost, kterou spatřuje v tom, že mu neprávem byla zadržena pense za dobu od 1. dubna do 31. května 1923, ježto si dovolení k odcestování vyžádal pro tak vážnou příčinu, že povolení takové mu nemohlo býti odepřeno, a dovolení takové mu skutečně dáno bylo, avšak jenom doručeno nebylo. Odcestování st-lovo nemůže se proto pokládati za vzdálení se bez povolení a nelze proto na st-le aplikovati trestní následky.

Konečně žádá st-l, aby bylo rozhodnuto, že mu za měsíce duben a květen 1923 přísluší celá pense i s drahotními a jinými přídávky, ježto dle čl. VIII. vl. nař. z 15. února 1923 č. 34 Sb. možno přídávky ty odebrati jenom těm, kteří se trvale odstěhovali do ciziny a tam pense užívají, kdežto st-l byl vzdálen v cizozemsku jenom dočasně a se svolením příslušného úřadu.

O stížnosti této uvažoval nss:

Dle § 18, odst. 1 vl. nař. z 8. srpna 1922 č. 247 Sb., vydaného na základě čl. I. zák. z 3. března 1921 č. 99 Sb. a druhého odstavce § 1 nař. z 15. července 1921 č. 234 Sb., rošířena byla platnost ustanovení, která platí v Čechách, na Moravě a ve Slezsku o povoleních udělovaných

osobám, jimž se vyplácejí odpočivné a zaopatřovací požitky, k cestám do ciziny nebo k pobytu tamže, i na Slovensko.

Stanoví proto § 18 cit. vl. nař. č. 247/1922 v odst. 2, že nárok na odpočivný a zaopatřovací požitek ztrácí ten, kdo bez povolení odcestuje do ciziny anebo překročí dobu, na kterou mu bylo uděleno povolení k cestě do ciziny nebo k pobytu tam. Dle toho jest úplně nerozhodno, zda dotčená osoba měla úmysl trvale v cizině se usaditi nebo tam jen kratší dobu pobýti.

V daném případě vychází žal. úřad z předpokladu, že st-l odcestoval do Maďarska bez povolení. Naproti tomu tvrdí st-l, že povolení takové mu bylo uděleno výměrem ze 6. března 1923, sám však přiznává, že již dne 7. dubna 1923 odcestoval nevyčkav, až mu povolení ono bude doručeno. Ježto však cit. vým. gř ze 6. března 1923 byl st-li povolen pobyt v Maďarsku teprve od 10. března 1923, jest zřejmo, že odcestovav již dne 7. března 1923 odcestoval bez povolení a žal. úřad nevyhověv žádosti jeho za poukaz pensijních požitků za měsíc duben a květen 1923 neporušil zák., ježto dle svrchu řečeného odcestování do ciziny bez povolení mělo za následek ztrátu nároku na odpočivné požitky vůbec.

Nemá-li pak st-l nároku na výplatu pense za ony dva měsíce, o které jde, pak nemá ovšem nároku na drahotní přídavky za touž dobu, ježto drahotní přídavky jsou jenom akcesoriem pense samé.

Stížnost jest tudíž v celém rozsahu bezdůvodnou, a bylo ji jako takovou zamítnouti.

Č. 3487.

Pozemková reforma: O nároku dobročinné nadace, aby pozemky nadační nebyly příkazovány do vlastnictví drobným pachtýřům.

(Nález ze dne 12. dubna 1924 č. 6267.)

Věc: Zádušní a humanitní nadace Antonína W. (adv. Dr. Rud. Stejskal z Prahy) proti státnímu pozemkovému úřadu v Praze (za zúč. strany: adv. Dr. Frant. Neubert z Dvora Králové) o přednostní nárok dle zák. o ochraně drobných pachtýřů.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

Důvody: Podáním došlým okr. soudu ve Dvoře Králové dne 25. listopadu 1919 oznámilo konsorcium pro správu zádušní a humanitní nadace Ant. W. v D., že odporuje tomu, aby na pozemcích této nadace byl prováděn zák. z 27. května 1919 č. 318 Sb. o zajištění půdy drobným pachtýřům, poněvadž nadace ona jest zařízením humanitním, poskytujíc každoročně čtyřem dělnickým rodinám peněžité částky po 200 K ročně a věnujíc část výtěžků nadačních schudlé obci D. a jejímu chudinskému fondu. Dále ohradilo se konsorcium proti požadavku pachtýřů z důvodu, že zakladatel nadace zakázal ve svém testamentu zcizení pozemků nadačních, a vyjádřilo se »pokud merita žádosti se týče« o důvodnosti požadavků jednotlivých pachtýřů.